

Zaaddonor Dagboek

Getrouw verslag collega van Jonathan Meijer

Johannes F

Uitgeverij Kwaliteit

© J. F. - maart 2025

Disclaimer

Dit werk is fictie; elke overeenkomst met levende of dode personen, is onbedoeld en puur toevallig. Alle personages en omstandigheden in dit boek zijn louter aan de verbeeldingskracht van de auteur ontsproten.

Uitgeverij Kwaliteit

Eerste druk herziene versie 2 maart 2025

ISBN 9789083438030

Voor Johan Rockström

1

Waar zitten we? Waar verblijven we momenteel als zaadlozing kampioen en meester van de klaarkomers. Mompelde ik.

‘In the Middle of Nowhere,’ antwoordde Charles met twee handen aan het stuur. Hij was de weg kwijt. En ik ook. Niemandslaan. Nergensplaats. Utopia.

‘In zak en as, dekt ook de lading,’ voegde ik toe, piepende banden van mijn Bentley overstemmend. ‘En als ik aan dat boek begin, begin ik niet meteen over klinieken.’

‘Dat zou een slap compromis zijn,’ mompelde Charles.

‘Inderdaad. Ben fucking fier op het vermetele, dat ik fysiek verrichtte en 24/7 deed en heb ook recht op uitspraken over algemeen welzijn, waar ik met zoveel toewijding aan meewerkte en wat ik zo intens hard opkrikte.

Charles knikte. En ik nam weldra plaats tussen mijn boekenwanden, vullend donker mahonie vierzijdig in mijn Herengracht pand. Bedacht. Er is stof in overvloed. Ook op

kaften en ruggen, nu ik geïsoleerd ben, en zelf schoonmaak. Dacht ik. Voldoende smerige voorvallen en gore gevallen verspreid over elk continent, waar ik als zomerse regenbui, of een tuinsproeier van de Gamma mijn vrucht vuurwerk rondstrooide. Wat heet. Meer dan genoeg dikke stof om al mijn financieel pronkend facsimile uitgaven te verversen.

Vertel ik dus mijn verhaal. Gesteld ik durf het aan, eraan te beginnen; hopelijk neemt de lezer er geen aanstoot aan. Maar weet toch ook vast; in beperking toont zich de meester! Dus honderd bladzij moet genoeg zijn, teneinde wie ook voor mijn zaak te winnen en te doen inzien hoe mijn naam klakkeloos is besmeurd en beklad. Ze vinden het vast idioot, dacht ik, mijn gedoe met twee mobiele telefoons, waarbij ik de ene gebruik, om te overleggen en ideeën vast te leggen. Belde toch meteen mezelf en riep. ‘Help me in godsnaam herinneren, komt vast over als vooraf zingen de kerk uit, maar voortrazend en gekomen op pagina honderd, dat ik dan een punt – ‘Vette punt,’ zou mijn nichtje Antoinette schetteren – erachter zet.

Fok.

Bedacht. Decennia denderden door zonder wanklank; jaren schoten zonder scheetje of sneetje of schrammetje voorbij. Niets deerde me, met mijn eindeloze energie. Dacht je hebt de conditie van een boa constrictor. Lans van Quichot. Houwitzer van Frits Spits. En bepaald de knots van The Rock. Hoe vrolijk vertrok ik naar Venetië voor die interessante en informatieve penis conferentie. Maar toen

was het zover. Voelde me beroerd en herinnerde me dat mijn huisarts Willink ooit klaagde bij mijn eerste bezoek, zijn neus ophalend voor mij als globaal succesvol zaad donateur. 'Je woont eigenlijk buiten mijn wijk, maar vooruit.' Hij me onderzoeken, wat weken terug. Teneergeslagen ogen. Kil afscheid. Wordt het hier een wachtkamer. Mijn pand werd een mortuarium. Toen bericht ten slotte. Het was net als de vrouwen die ik bezwangerde, die wisten ook eerder dan de dokter dat ze drachtig waren. Besepte, bij mij zat als een doorn van Christus, waarmee ik op bescheiden wijze enige verwantschap ervaar, groeiend een gezwel. Put zat vol prut. De bron was vergiftigd. In mijn zo barmhartige zaad systeem etterde en lag dwars een Willink totaal onbekend venerische bug, nergens eerder aanschouwd een balzak bacterie.

Toen werd ikzelf drachtig. Het bericht bezwangerde mijn hersens met diep grijze blubber, die ik als gezonde vader van honderdduizendeneen kids en kampioen kroost verwekken en daags schenkend eerste ogen daglicht, niet eerder kende. Vroeg mezelf hyperventilerend af. Kwam dat boosaardig zwart gezwel van een van die vileine vrouwen? Toverachtig juist van hen die ik hielp? IJverzucht. Loensend jaloers vanwege de honderdduizendeneen zusjes en broedertjes, geschonken aan hun eigen kids. Echter, ben toch echt niet de enige veel verwekker. Kom op, mompelde ik. Er timmerde aan de weg honderdtien na-apers (die het nakijken hadden). Maar had nu zelf hulp nodig. Hoognodig.

Was nu zelf aangewezen op empathie. Want Willink bleek een doortrapte vent. Drie aanstellerige kuchen, ergerend mijn iPhone en hij zei met stentor stem; ‘Meneer F, moet u horen, ik houd het kort, anderen hebben mij nodig, die ik *wel* kan genezen.’

Fok.

‘Komt dat boek er, dan wordt het een ‘Liber Americum,’ leuterde Tony, die bij verorberen van wellicht mijn laatste steak tartaar in mijn favoriet restaurant Nuova Vita, als hoofdober zijn mond niet kon houden. Daarenboven ‘n potje in mijn thans zo kwetsbare zij porde. En geloof dat ik hem antwoordde; ‘Waarom beginnen aan een pracht project over mijn potentie, wanneer de auteur gaat naar hogere sferen binnen de kortste keren, Tony. Waar ik vanwege Diens vermenigvuldig gebod, gezegend naast Zijn gouden troon neer zal zitten. Jammer dat Hij niet bestaat.’

‘Jawel. Het is nu swingend boven een zwart gat, Stephen Hawking.’

‘Leuter niet Tony,’ zei ik. ‘Zweren zullen mij als beginnend scrabbelaar de kans ontnemen, geschoven in mijn schoenen een smerige schande en verachting, lekker met een boek te vereffenen.’

Tony snifte zacht, nam een tweede en eenzaam wit bord dat op tafel stond weg, keek mij aan met de bestorvenheid van een lijkbidder.

Ikzelf mijmerde verder en wolken in mijn geest en mijn verziekte donder, vormden een Hurricane, of – toe maar, toe maar – neen een tornado (meteorologisch geduid

vanzelf als vrouwmensen – geloof dat Nietzsche zo het andere geslacht noemde) en vervolgde toen. ‘Gesteld ik liet me verleiden. Gesteld ‘s nachts nu er geen instant minnares mijn diensten nog wil nutten, ik monter en niet aflatend wel bladzij na bladzij samenstel. Bepaald wanneer je er niks van afweet. Kijk ‘s even. Dan kun je beter een beetje pretentieus beginnen, niet waar?’

Tony hield zijn handen afwachtend op zijn rug en knikte.

‘Immers het zal dan niet zo zijn, wat je ziet tegenwoordig bij zeshonderd seksloze essayistische bladzijden die voor een roman moeten doorgaan. Daarentegen begin ik niet in de eerste zinnen te zeuren over stank. En helemaal zal het niet zijn, om stilistisch een beetje in de pas te blijven, dat ik over die stank dan door kwetter drie vier bladzijden. Geenszins.

‘En waarom niet – ouwe rukker,’ zei Tony, het aperitief ontkurkend met de plop van een lamledige lafaard, die uit een vrouwschoot zich terugtrekt.

‘Wel, kijk aan,’ zei ik. ‘Waar je maar kijkt, het kan niet anders, zie je ze rondhuppelen, ach, mijn tot wasdom gekomen verboden vruchten, mijn zwaar bekritiseerde kinderen. Maar ben je niet te beroerd iets verderop te kijken, komt je stomweg tegemoet rotting, verwelkomt je de verderfelijkste en ergste soorten van verderf, die zelfs doordringen tot op prostituée gedoogzone’s, alwaar soms ik, wanneer de klandizie dat wilde, reuze menslievend met open gulp te hulp schoot.’

Fok.

Geheel tegenin mijn wil was het dus feitelijk, waarde lezer, dat voorafgaande woorden, deze eerste navenant seksarme nacht op papier kwamen. Maar nu eenmaal aangevangen stank te beschrijven, de kwalijke luchten waar doorheen ik me heb moeten vechten de afgelopen maanden, daar onophoudelijk zwarte confrères 'n potje smaalden over mijn populaire pik. Fok. En het betrof, wellicht om mij te treiteren, opvallend vaak zeer impotente confrères.

Maar we moeten nog kennismaken vreemdeling en elkaar begroeten, want wellicht kwam bij u behoefte te weten en rees de vraag. Hoe kun je die Johannes F het beste bekijken? Hoe kun je hem op juiste wijze begrijpen? Daarenboven gezien de overmatige media belangstelling, men dat kennelijk gillend wil. Moment. Zak even onderuit op mijn Sotheby's eerste renaissancistisch gecappitoneerde bankstel, vrolijk licht komt van langstuffend glas van een late rondvaartboot. Kijk aan, het komt allemaal zo'n beetje hierop neer; mijn complexe persoon en vruchtbaar fysiek gecomprimeerd bekeken, gehouden tegen het 't zojuist binnenvallend dansende schijnsel. Geloof me, ik werd een omgekeerde goeroe. Ben een sekteleider op zijn kop. Het gaat meestal zo, en is doorgaans bij domkoppen toch het geval, niewaar. Dat de goeroe de suffe discipel maand na maand de oren van de kop lalt; hooggeacht de leermeester gedurende een gepeperde periode van dralen en de werkelijkheid verdraaien zijn leerling alle weerstand ontnemt, te weten tot aan 't uur van een diep donkere

winternacht, hij zich van zijn pij ontdoet en zich prettig laat pijpen, dan wel ergens bij de pupil in een gat zijn gerief haalt. Hoe totaal anders zit het bij mij. Daarentegen ik deed niet lastig en met mijn uitmuntende uitrusting nooit moeilijk. Met mijn balzak boordevol gevuld kwam ik ter zake meteen, en draai dan nu in mijn stervensuur pas in mekaar een beetje een vergoelijkende exegeese.

Fok.

Maar niets is dus erger en dringt tussendoor mijn blonde neusharen diep in mijn walnoot brein intenser door, dan klantvriendelijk en goed in beleefdheid gewikkelde fratsen en onnodig ingewikkelde frasen, waarmee onlangs in de rechtszaal – zo mijn honderdduizendeneen kids uit plezier wellicht doen – zwarte rechtsbroeders als was het morgenpap met modder begonnen te smijten. Woekerden met platte opvattingen over mijn hulp en blijmoedig bijstaan van behoorlijk wat behoeftigen. En nu Willink mijn dood heeft aangekondigd, nu is het dat ik aan het duurste deel der Herengracht, doorheen het middernachtuur me worstel, zonder een druppel seks.

Ach, mijn goed gevulde portemonneetje, waardoor ik me zo'n weldadigheid kon veroorloven, geloof me, ik verloor 't een keer. Dat ging zo.

Een dame die van mijn fameus geworden voortplant kracht en inmiddels bekend geworden kwakje bekwaamheid op de hoogte was, het was een van de schaarse dagen dat mijn Bentley voor onderhoud in de garage stond, en gedwongen ik me zag eerste klas te reizen.

Wel het was in die tamelijk tochtige trein, waarmee ik op weg was naar zullen we maar zeggen een kutklus, daar vroeg een dame smachtend en zonder voorbehoud noch voorbehoedmiddel om onmiddellijke bijstand. Geloof nabij Schagen. Stinkende NS plee. Mijn warm hulpvaardig zijn, had nog geen aanvang genomen en het was in een bedwelmende urine zweem, dat ik amper begon de buitengewoon behoeftige vrouw te assisteren; toen werd snert, bezigend weer van die vreselijk klantvriendelijke termen, gebonkt op de deur. En het had meer belang mijn enkele reiskaartje te controleren kennelijk, dan dat ik een hunkerende en inmiddels hurkende vouw bijstond – uitgehuwelijkt tegen het uitschot van een onvruchtbare man. Fok. Schrok. Ze gaf te kennen. Bleek de conducteur zelf de dorre grond te zijn. Zaaddrager zonder resultaat. Dus die begon te roepen. En hoewel het voorkomt tot in Voorschoten bij leeg blijvende damesschoten, dat ik naar voren spring en geheel gratis aan het werk ga. Hier was het echter, Schagen naderend; dame en mezelf moesten nog tot een zakelijke overeenkomst komen. Maar de wagonchef riep al; ‘Meneer doe dat stinkende ding terug in uw broek.’

En mij haastend, nee spurtend om stilaan op zwaar weer staand een vrouwengezicht voorzichtig weer op te vrolijken, gynaecologisch op stel en sprong te hulp schieten bij op ploffen staand een stel eierstokken (aanverwant huwelijk niet minder), die geldbuidel van mijzelf me ontglipte en daar ter stink plekke bleef liggen.